

службу у поліцію беруть осіб жіночої статі тільки з метою виконання «гендерного показника», знижуючи при цьому якість особового складу та, відповідно, ефективність виконуваних завдань, адже замість краще фізично та нормативно підготовленого за об'єктивними показниками хлопця, вимушені брати дівчину, яка гірше підготовлена не тому, що вона «дівчина», а тому, що вона не готувалась.

Аналізуючи сучасну ситуацію з забезпеченням гендерної рівності в Україні, можна сказати, що жінки мають рівні права з чоловіками практично у всіх сферах та формах життєдіяльності суспільства. Красномовно про це говорить навіть представництво міжнародної конференції, учасниками якої ми є. Серед представниць жіночої статі і міністерки, і депутати, і ректорки, і проректорки та інші кваліфіковані та успішні керівниці, яким вдалося зайняти настільки високі посади виключно за рахунок своїх знань, вмінь та бажання.

При цьому, потрібно враховувати, що у нашому суспільстві ще існують певні пережитки минулого у вигляді стереотипів щодо «жіночих» та «чоловічих» посад чи професій, а також помилковість уявлення, що жінки не здатні бути такими ж успішними чи професійними як чоловіки. Та це твердження, в основному продукують слабкі чоловіки, які бояться конкуренції, адже чудово розуміють, що можуть опинитися на «лаві запасних». Та саме ці стереотипи заважають багатьом реалізувати себе і завдання державної політики у руйнуванні стереотипів та наданні можливостей себе проявити.

І питання не у рівності, адже ми нерівні за своєю суттю, питання у можливості компенсувати нерівність завдяки нормативним приписам.

1. Конституція України від 28.06.1996. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>

2. Сайт Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. URL: <https://dduvs.in.ua/ngp/>

3. Дацюк Сергій. Що таке гендер і гендерна політика? URL: <https://www.pravda.com.ua/articles/2007/06/14/3247208/>

4. Гонченко Тетяна. Третя стаття. Як живеться людині, яка народилася не жінкою і не чоловіком URL: <https://life.pravda.com.ua/society/2018/08/28/232869/>

Ольга Головіна

доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат історичних наук, доцент

ТОЛЕРАНТНІСТЬ ТА ЄДНІСТЬ ЯК ЧИННИК МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ ТА СОЦІАЛЬНОЇ ВЗАЄМОДІЇ

У сучасних умовах глобального світу та постійних трансформацій світового співтовариства питання міжкультурної комунікації, толерантності, встановлення та підтримання основ паритетних взаємовідносин та єдності стають невід'ємною рисою та умовою розвитку цивілізованого світу. Саме тому формування міжкультурної комунікації з урахуванням етнічних особливостей, мовних та релігійних відмінностей, гендерної ідентичності постає завданням сучасної системи освіти, та вищої освіти зокрема. Викладання навчальних дисциплін, призначених формуванню толерантності у суспільстві, проведення тренінгів з метою формування необхідних практичних навичок та сучасних компетентностей, організація науково-практичних заходів, підготовка, опублікування та розповсюдження відповідних методичних матеріалів – є засобами не тільки реалізації окремих проєктів як складових єдиної системи заходів в межах реалізації міжнародних програм та національних стратегій [2]. Завдання таких заходів – виступати засобами творення системних змін у суспільній свідомості, впливаючи таким чином на суспільне майбутнє та реалізуючи Глобальні цілі («Цілі сталого розвитку»), що проголошені Генеральною асамблеєю ООН у 2015 р. [1].

Толерантність у міжкультурній комунікації є провідною тенденцією сучасного розвитку демократичних суспільств. Така комунікація призводить до партнерського діалогу, трансляції та обміну цінностями, і відповідно, у підсумку – суспільство, у якому забезпечується рівність прав та єдність, оскільки толерантність у суспільстві є ознакою його зрілості

та запорукою розвитку [3].

Слово «толерантність» походить від латинського слова «tolerantia» («терпимість») та відоме з часів Античності [4]. Тобто саме уважне та терпеливе ставлення до людей, які мають іншу думку, позицію з того чи іншого питання і вкладається у поняття толерантності (культурної, релігійної, національної, етнічної, гендерної). Толерантність – це форма поваги до людей, які сповідують іншу релігію, мають відмінні політичні чи будь-які інші погляди, переконання. Оскільки толерантність лежить у площині моральних відносин, її правове регулювання здійснюється дещо опосередковано. Навіть під загрозою державного примусу, зокрема, шляхом застосування юридичної відповідальності, сформовані у індивідуальній та колективній суспільній свідомості принципи не завжди можливо змінити у майбутньому [5]. Виходячи з цього, формування та просування демократичних ідей через викладання відповідних курсів покладається на заклади системи освіти. Саме у таких потужних центрах сучасної освіти та науки є можливості, людські та матеріальні ресурси для практичного втілення найкращих виховних та освітніх практик – розробки та впровадження навчальних курсів, проведення конференцій, створення навчального та наукового контенту.

Для формування толерантного полікультурного середовища у освітніх закладах доцільно використовувати методологію проєктної діяльності, реалізацію різноманітних проєктів. Проєктний підхід дозволяє ставити мету за SMART-методом, що визначає її досяжність, вимірюваність та спрямованість на практичний результат, що дозволяє просувати визначені напрями розвитку. Проведення заходів, передбачених проєктами, обумовлює досягнення означеної мети – розбудова толерантного демократичного суспільства у сучасній Україні.

1. Stratégie du Conseil de l'Europe pour l'égalité entre les femmes et les hommes 2018-2023 / Переклад укр. мовою за сприяння проєкту «Свобода медіа в Україні» в межах програми «Партнерство заради належного врядування». Рада Європи. С.59.

2. United Nations (2017) Resolution adopted by the General Assembly on 6 July 2017, Work of the Statistical Commission pertaining to the 2030 Agenda for Sustainable Development.

3. Грицай І.О. Механізм забезпечення принципу гендерної рівності: теорія та практика : монографія. К. : Хай-Тек Прес. 2018. 560 с.

4. Halapsis A. V. The Measure of All Gods: Religious Paradigms of the Antiquity as Anthropological Invariants. Anthropological measurements of philosophical research. 2018. Vol. 14. P. 158-171. doi:10.15802/ampr.v0i14.150756.

5. Христофоров Ю. Толерантність у правовому житті сучасної України / Ю. Христофоров. Юридична газета» : Всеукраїнське професійне юридичне видання. 12 лютого 2013. №07 (349). Режим доступу: <https://jur-gazeta.com/publications/actual/tolerantnist-u-pravovomu-zhitti-suchasnoyi-ukrayini-oppinions/tolerantnist-u-suspilstvi-e-oznakoyu-yogo-zrilosti-ta-zaporukoyu-rozvitku.html>.

Алла Демичева

доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат соціологічних наук, доцент

ЧОЛОВІЧА НОРМАТИВНА ЗОВНІШНІСТЬ: МАЧО vs МЕТРОСЕКСУАЛ

В останні роки в сучасних гендерних дослідженнях суттєво зріс інтерес до проблематики маскулінності, який має свої інтелектуальні та соціально-політичні передумови. Одним з компонентів традиційної маскулінності вважається норма антижіночності, що включає в себе і досить неакцентоване ставлення до власної зовнішності. Однак нормативний тип «справжнього чоловіка» завжди був умовним, і тепер остаточно втратив свою монолітність, а деякі його компоненти, стали проблематичними, доречними тільки у певних, строго обмежених умовах. В умовах сучасної соціокультурної ситуації відбувається зміна ставлення чоловіків до власної зовнішності, що пов'язано як з пануванням візуальної культури, так і з комодифікацією краси, в тому числі і чоловічої.

Зовнішня краса – це сконструйовані уявлення про найбільш бажані риси зовнішності та тілесного оформлення. Кожна епоха вкладала власні уявлення про тілесну красу. Інтерп-